

Då hittills det stadgade maximum utgjort hälften af beräknade kostnaden, så innefattar mitt förslag en nedsättning af förmånen för understödstagarne, ledande dertill att hela anslaget kommer att förslå till långt flera arbetsföretag än nu är fallet och sålunda hafva en för det allmänna mera utsträckt gagnande verkan. För understödstagaren blir i alla fall understödet en ren och tillräckligt verkande hjälp.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 22 Januari 1868.

Pehr Staaff.

N:o 38.

Af Herr P. Staaff: Om ändring i 5 kap. 2 § Utsöknings-balken.

I 5 kapitlet Utsöknings-balken saknas föreskrift om hvad från gäldenär icke utmätas må.

2:dra § i sagde kapitel stadgar väl, att hvad gäldenär minst umbära kan, såsom det han sin näring idkar med, skall sist utmätas, men just detta stadgande visar, att detta likväl kan tagas i mät och dessutom allt annat, utan den ringaste inskränkning.

Kongl. Kungörelsen den 5 December 1792 stadgar väl vissa undantag, men denna författning afser exceptionelt blott utmätningar för kronoutskylder hos sådana, som oförvålladt råkat i nöd.

Exsekutionsverket i Sverge bedrifves väl i allmänhet icke med hårdhet, men undantag gifvas dock; och likasom gällande konkurslag innehåller vissa stadganden till gäldenärs förmån, så torde det icke heller vara ur vägen om sådana stadganden inrymdes i utmätningsslagen. Då inskränkningarna icke öfverskrida billighetens och mensklighetens fordringar, så kan ej heller fordringsegarens rätt anses

genom sådana stadganden trädas för när. Aldraminst torde mitt förslag böra ogillas i en tid, då man på allt sätt bör söka och söker inskränka den så kallade konsumtionskrediten.

I enlighet med det anförda och med föranledande af så väl 2:dra § 5 kapitlet Utsöknings-balken samt 30 § gällande konkurslag, vågar jag alltså vördsamt föreslå,

*det måtte förstnämnda lagrum erhålla följande förändrade lydelse:
"Från utmätning skall undantagas de gång- och sängkläder,
gäldenär för sig, hustru och oförsörjda barn behöfver, äfvensom
hvad han oundgängligast för drifvande af sin näring tarfvar".*

Om remiss till höglofl. Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 22 Januari 1868.

Pehr Staaff.

N:o 39.

*Af Herr Per Nilsson från Malmöhus län: Om ändring i 52 kap. 2 §
Missgernings-balken.*

52 kap. 2 § Missgernings-balken lyder: "Nu hafver man vån å, eller någon kunskap, hvart tjuv, eller tjufnad är kommen; begäre då lof af häradsfogde eller länsman å landet" o. s. v. Men nu händer det ofta, att häradsfogde eller länsman är så aflägsset boende, att innan intyg från någon af dem kan anskaffas, har tjufven eller gömmaren tillfälle att få det stulna undangömdt, så att det icke är möjligt uppsåra detsamma. Då ordförande i kommunalnämnden har bestyr med ordningens vidmagthållande inom socknen, synes han vara en lämplig person att utfärda dylika tillståndsbevis. Jag vill derföre att ofvannämnda lagparagraf måtte erhålla följande lydelse: